

Casey McQuiston

PÄÄTE-

PYSÄKKI

TAMMI

Casey McQuiston

PÄÄTE-
PYSÄKKI

SUOMENTANEET
JOHANNA AURANHEIMO
JA KAISA KATTELUS

TAMMI

HELSINKI

Englanninkielinen alkuteos *One Last Stop* ilmestyi Yhdysvalloissa 2021.

Copyright © 2021 by Casey McQuiston.

All rights reserved including the rights of reproduction
in whole or in part in any form.

Suomenkielinen laitos

© Johanna Auranheimo, Kaisa Kattelus ja Tammi 2024

Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

Painettu EU:ssa

ISBN 978-952-04-5505-7

Menneille, nykyisille ja tuleville queeryhteisöille

*Sekä Leelle ja Essielle, joiden rakkautta
ei voi mahduttaa omistussivulle*

1

Roskapönttöön teipattu lappu, Parksiden ja Flatbush Avenuen kulmassa sijaitseva Popeyes Louisiana Kitchen.

ETSITÄÄN NUORTA SINKKUKÄMPPISTÄ 3:N
MAKKARIN ASUNTOON. 6. KRS. 700\$/KK.
OLTAVA QUEER- & TRANSYSTÄVÄLLINEN.
EI SAA PELÄTÄ TULTA TAI KOIRIA. EI VAAKOJA,
SELLAINEN LÖYTYY JO. SOITA NIKOLLE.

”Onko okei, jos kosken?”

Näillä sanoilla tatuoitu jätkä avaa keskustelun, kun August istuu kulahtaneelle, ruskealle nahkasohvalle. Neljän ja puolen opiskeluvuotensa aikana August on törmännyt lukuisiin samankaltaisiin, hilseileviin ja elämää nähneisiin sohviin, joille jäädään yöksi, jotka hautautuvat kurssikirjoihin ja joilla istutaan bileissä juomassa väljähtänyttä kokista juttelematta kenellekään. Mitä tyyppilisin parikymmppisten sohvanrähä.

Suurin osa muistakin huonekaluista on yhtä räjäjäisiä kuin sohvanrähä. Ne ovat eriparisia ja mitä ilmeisemmin dyykatuja tai kirppareilta haalittuja. Mutta tuoli, johon tatskapoika – ilmoituksen perusteella Niko – istuu, on hätkähdyttävän hieno, ihan aito Eames.

Kämpä on kaiken kaikkiaan sekoitus tuttua ja jotakin hy-

vin vierasta. Asunto on pieni ja ahdas, ja seinät on maalattu kuvottavan keltavihreiksi. Lähes jokaisella pinnalla kiikkuvien huonekasvien köynnökset kiemurtelevat pitkin hyllyjä, ja ilmassa leijuu hento mullan tuoksu. Ikkunanpielet on maalattu umpeen kuin New Orleansin vanhoissa taloissa, kun taas ruudut on osittain peitetty piirustuksilla, jotka siivilöivät iltapäivän valon pehmeäksi ja sakeaksi.

Olohuoneen nurkassa seisoo 150-senttinen, polkupyöränosista ja vaahtokarkkitipuista rakennettu Judy Garlandia esittävä veistos. Hahmon tunnistaa Judyksi vain kyltistä, jossa lukee: MOI OLEN JUDY GARLAND.

Niko katselee Augustia teemukista pyörteilevän höyryn läpi ja ojentaa kätensä. Hän on pukeutunut kokomustiin kuin mikäkin fiftariteinipahis. Nikolla on tummat, niskasta lyhyet hiukset ja vaaleanruskea iho, itsevarmuutta huokuva leuka ja kristalli toisessa korvassa. Tatuoinnit peittävät kumpain käsivartta ja kiipeävät napitetun kauluksen alta kaulalle. Hänen äänensä on hieman käheä, kuin flunssan jäljiltä, ja toisesta suupielestä pistää hammastikku.

Danny Zuko -roolileikki menee jo vähän yli.

"Sori, mitä?" August tuijottaa Nikoa sulatellen kysymystä.

"Saanko koskea? Ei siis mitenkään sopimattomasti", Niko sanoo. Hänen kämmenselkäänsä on tatuoitu Ouija-laudan osoitin. Rystysisissä lukee TÄYSIKUU. Hyvänen aika. "Haluan vaan tutkia vähän energioitasi. Joskus kosketuksesta on apua."

"Oletko siis joku –?"

"Joo, selvänäkijä", Niko sanoo asiallisesti. Hammastikku liukuu valkoisen hammasrivistön poikki, kun hän väläyttää hurmaavan virneen. "Tai miksikä sitä kutsuisi. Ennustaja, kyvykäs, brujo, mikä lie."

Voi Jeesus. Niinpä tietysti. 700 dollarin huone Brooklynissa kuulostikin vähän liian hyvältä ollakseen totta. Kauppaan kuuluu sekä vaahtokarkki-Judy että kotikutoinen Springsteen,

joka varmaan kohta ilmoittaa Augustin auran olevan yhtä makkaralla kuin halvat sukkikset.

Mutta Augustilla ei ole muutakaan paikkaa minne mennä, ja talon alakerrassa on Popeyes. August Landry karsastaa ehkä ihmisiä, mutta ei friteerattua kanaa.

Hän antaa Nikon koskettaa kättään.

”Jes”, Niko sanoo yhtä sävyttömästi kuin jos olisi työntänyt päänsä ikkunasta tarkastellakseen säätä. Hän napauttaa Augustin rystysiä sormenpäillään ja nojautuu taaksepäin tuolissaan. ”Ahaa, okei. Vau. Kiinnostavaa.”

August räpäyttää silmiään. ”Mitä?”

Niko ottaa hammastikun suustaan ja laskee sen sohva-pöydän virkaa toimittavalle matka-arkulle purkkapallokulhon viereen. Hänen kasvoillaan on hivenen tukahtunut ilme.

”Tykkäät liljoista, vai mitä?” hän kysyy. ”Hommaan liljoja sitten, kun muutat. Onko torstai ok? Mylan pitää ensin rai-vata kamojaan pois. Sillä on paljon luita.”

”Siis – sen kehossa vai?”

”Ei, vaan sammakonluita. Ne on tosi pieniä ja vaikeita kerätä. Pitää käyttää pinsettejä.” Niko varmaan huomaa Augustin ilmeen ja lisää: ”Myla on siis kuvanveistäjä. Luut on teosta varten. Muutat sen huoneeseen. Ei hätää, poltan siellä salviaa.”

”En ole... huolissani sammakkokummituksista.” Pitäisikö olla huolissaan sammakkokummituksista? Ehkä tämä kyseinen Myla murhaa sammakoita osana jonkinlaista rituaalia.

”Niko hei, lopeta jooko sammakkokummituksista jauhaaminen”, kuuluu ääni käytävästä. Oviaukosta kurkistaa nätti musta tyttö, jolla on ystävälliset, pyöreät kasvot, älyttömän pitkät ripset ja päässään suojalasit, jotka hän on sysännyt tummiin kiharoihinsa. Hän hymyilee nähdessään Augustin. ”Moi, olen Myla.”

”August.”

”August on meidän tyyppi”, Niko sanoo. ”Se tykkää liljoista.”

On todella ärsyttävää, kun Nikon kaltaiset tyyppit heittävät viljejä veikkauksia ja *sattuvat* osumaan oikeaan. August tykkää liljoista. Hän voisi ladella ulkomuistista kokonaisen Wikipedia-sivun *Lilium candidumista*. Voivat kasvaa jopa 180-senttisiksi. Ovat olleet tiiviissä tarkkailussa äidin kolmion ikkunasta.

Ei Niko voi sitä tietää – eikä tiedäkään. August vetää syvään henkeä ja päättää ohittaa koko jutun niin kuin ohittaa kädestäennustajan, joka istuu New Orleansissa Jackson Squarella aurinkovarjonsa alla.

”Eli ei muuta? Tämäkö on tällä selvä?” hän ihmettelee. ”Et kysynyt minulta mitään.”

Niko nojaa leukaa käteensä. ”Mihin aikaan olet syntynyt?”

”Öö... en tiedä?” August muistaa ilmoituksen ja lisää: ”Olen kai neitsyt, jos sitä mietit.”

”Aa, aivan. Selvästi neitsyt.”

August pitää naamansa peruslukemilla. ”Oletko ihan ammattiselvänäkijä? Saatko siitä rahaa?”

”Niko on osa-aikainen”, Myla vastaa. Hän leijailee huoneeseen ihmeen sulavasti siihen nähden, että roikottaa kädessään kaasupoltinta, ja istahtaa Nikon viereiseen tuoliin. Pinkki möykky hänen suussaan selittää purkkapallokulhon. ”Ja loput ajasta surkea baarimikko.”

”En minä nyt niin surkea ole.”

”Etpä tietenkään.” Myla suukottaa Nikoa poskelle. Sitten hän kuiskaa kovaäänisesti. ”Niko luuli, että paloma on jonkinlainen kasvain.”

Samalla kun Myla ja Niko kinastelevat Nikon baarimikkotaidoista, August ottaa vaivihkaa purkkapallon ja pudottaa sen kokeeksi lattialle. Se vierii keittiön läpi käytävään. Hän oli oikeassa.

Hän selvittää kurkkuaan. ”Oletteko te siis –?”

”Joo. Ollaan oltu yhdessä neljä vuotta”, Myla vastaa. ”Oli ki-

vaa, kun oli omat huoneet, mutta me ei varsinaisesti kylvetä rahassa, joten minä muutan Nikon huoneeseen.”

”Ja kolmas kämppis on...?”

”Wes. Sen huone on käytävän päässä”, Myla vastaa. ”Wes on yöeläin.”

”Se on tatuuoja.” Niko viittoo ikkunoita peittävien piirustusten suuntaan. ”Nuo on sen tekemiä.”

”Okei”, August sanoo. ”Eli vuokra on yhteensä 2 800? 700 per naama?”

”Jep.”

”Ja ilmoituksessa luki jotain... tulesta?”

Myla suhauttaa rennosti kaasupoltinta. ”Hallitusta tulesta.”

”Entä koira?”

”Wesillä on pieni puudeli”, Niko sanoo väliin. ”Nimeltään Nuudeli.”

”Nuudeli-puudeli?”

”Se elää Wesin kanssa samassa vuorokausirytmissä. Yön henkiä molemmat.”

”Onko vielä muuta?”

Myla ja Niko vilkaisevat toisiaan.

”Aina välillä jääkaappi kuulostaa kolikkopussia syövältä luurangolta, mutta siinä tuskin on mitään vikaa”, Niko kertoo.

”Yksi keittiön lattialaatoista on vähän irti, joten me vaan potkitaan sitä ympäri huonetta”, Myla lisää.

”Ja vastapäisessä kämpässä asuu drag queen, joka treenaa joskus keskellä yötä. Eli jos jostain kantautuu Patti LaBelleä, niin siinä syy.”

”Kuumaa vettä pitää odottaa kaksikymmentä minuuttia. Kymmenen, jos pyydät nätisti.”

”Täällä ei siis *varsinaisesti* kummittele, ihan vähän vain.”

Myla posauttaa purkkapallon. ”Ei muuta.”

August nielaisee. ”Selvä.”

Hän puntaroi vaihtoehtojaan, katsoo, kuinka Niko ujuttaa kätensä Mylan maalitahraisten lappuhaalareiden taskuun,

ja miettii, mitä Niko näki koskettaessaan hänen kämmen-selkäänsä, tai siis luuli nähneensä. Väitti nähneensä.

Olisiko kovin kivaa asua pariskunnan kanssa? Pariskunnan, jonka toinen osapuoli on Arctic Monkeys -coverbändin laulajalta näyttävä selvänäkijähuijari ja toinen tuhopolttaja, jolla on huone täynnä kuolleita sammakoita. Joo ei.

Mutta Brooklyn Collegen kevätlukukausi alkaa viikon päästä, ja olisi turhan rankkaa etsiä sekä asuntoa että työtä opiskelujen ohessa.

August haluaa aina varautua kaikkeen, siksi hän kantaa veistäkin mukanaan, ja siihen nähden hän on suunnitellut muuton New Yorkiin hämmentävän huonosti.

”Selvä?” Myla sanoo. ”Mikä on selvä?”

”Että selvä”, August toistaa. ”Otan huoneen.”

Tuskinpa August olisi kieltäytynyt huoneesta missään olosuhteissa. Hänen lapsuudenkotinsa oli tätäkin kämppää pienempi ja rumempi ja täynnä vielä oudompaakin kamaa.

”Näyttää kivalta!” FaceTimen kautta huonetta tarkasteleva äiti huhuilee ikkunalaudalta.

”Niin, koska tässä on puulattiat eikä niitä Idlewildin kämpän kamalia kokolattiamattoja.”

”Ei se kämpä nyt niin paha ollut!” äiti sanoo asiakirjlaatikon syövereistä. Hänen ötökkämäiset silmälasinsa valuvat nenänvartta pitkin, ja hän tyrkkää ne paikoilleen yli-viivaustussilla jättäen jälkeensä keltaisen juovan. ”Asuttiin siinä yhdeksän mahtavaa vuotta. Ja kokolattiamaton alle voi kätkeä synnin kuin synnin.”

August pyörittelee silmiään ja työntää yhden laatikoistaan huoneen poikki. Idlewildin kämpä oli hirveä kolmio puolen tunnin matkan päässä New Orleansista, sellaisessa 70-luvun lähiössä, josta puuttuu kaikki kaupunkiasumisen hauskuus ja viehätys.

August muistaa edelleen lehtipinojen ja huojuvien asia-

kirjalaatikoiden alta pilkistävän kokolattiamaton. *Muuttuva labryntti: liveversio*. Matto oli luotaantyöntävän, likaisen beesi, samoin seinät niistä kohdista, joita eivät peittäneet kartat, korkkitaulut, puhelinluetteloiden sivut ja –

Jep, tämä kämppä ei tosiaan ole hullumpi.

”Oletko puhunut tänään etsivä Primeauxin kanssa?” August kysyy. On kuun ensimmäinen perjantai, joten hän tietää jo vastauksen.

”Joo, ei mitään uutta”, äiti vastaa. ”Se ei enää edes viitsi esittää, että tapaus otettaisiin uudelleen käsittelyyn. Helvetin sääli.”

August työntää seuraavan laatikon lähelle patteria, joka puhkuu lämpöä tammikuun kylmyyteen. Tullessaan ikkunalaudan ääreen hän näkee äidin kunnolla. Äidillä on samanlaiset maantienväriset pörröhiukset kuin hänellä, samanlaiset pyöreät kasvot, suuret vihreät silmät ja kulmikkaat kädet. Äiti näyttää uupuneelta käydessään läpi paperipinkkaa. Ainahan hän näyttää uupuneelta.

”No, se on kusipää”, August sanoo.

”Niin on”, äiti myöntää nyökäten vakavasti. ”Mites uudet kämppikset?”

”Ihan kivoja. Tai siis vähän utoja. Yksi väittää olevansa selvänäkijä. Mutta ei ne kai mitään murhaajia ole.”

Äiti hymähtää hajamielisesti. ”Muista säännöt. Sääntö yksi –”

”Me vastaan kaikki muut.”

”Ja kaksi –”

”Jos joku hyökkää kimppuun, yritä saada sen DNA:ta kynsien alle.”

”Hyvä tyttö”, äiti sanoo. ”Kuule, pitää mennä. Avasin juuri valtavan asiakirjalähetyksen, ja tässä menee koko viikonloppu. Pidä itsestäsi huoli, jooko? Ja soita huomenna.”

Puhelu päättyy, ja huoneeseen laskeutuu sietämätön hiljaisuus.

Jos Augustin elämä olisi elokuva, sen ääniraita koostuisi näppäimistön kolinasta ja äidin vaimeasta muminasta, kun hän käy läpi dokumentteja. Vielä senkin jälkeen, kun August oli lakannut auttamasta äitiä, muuttanut pois kotoa eikä kuullut noita ääniä kuin puhelimessa, ne soivat hänen korvissaan herkeämättä. Nyt, muutaman tuhannen kilometrin päässä tuntuu vihdoin, että taustamusiikki on vaiennut.

Heillä on paljon yhteistä: alati vinkuva kirjastokortti, iki-sinkkuus, mieltymys Crystal Hot Sauce -kastikkeeseen, kattava tietopohja New Orleansin poliisilaitoksen kadonneita henkilöitä koskevista toimintaperiaatteista. Mutta eroavaisuuksiakin löytyy. Suzette Landry hamstraa kuin ydintalven pelossa, eikä August omista melkein mitään.

Hänellä on yhteensä viisi laatikollista tavaraa. Kaksikymmentäkolme ikävuotta ja viisi pahvilaatikkoa. Hän on kuin mikäkin etsintäkuulutettu. Ei siinä mitään.

Hän työntää viimeisen laatikon tyhjään nurkkaan, jotta väliin jää mahdollisimman paljon tilaa.

Käsilaukun pohjalla, lompakon, muistivihkojen ja varakun alla, on hänen taskuveitsensä. Kahva on kalanmuotoinen, ja veistä koristaa vieläkin haalistunut vaaleanpunainen sydäntarra, jonka August liimasi siihen seitsemänvuotiaana, samoihin aikoihin kuin oppi käyttämään veistä. Hän viiltää laatikot auki ja järjestelee tavarat siisteihin pinoihin.

Patterin viereen tulee pino, joka koostuu kaksista saappaista, kolmista sukista, kuudesta paidasta, kahdesta neuleesta, kolmista farkuista ja kahdesta hameesta. Sekä valkoisista Vanseista, joilla on erityisasema. Ne hän osti edellisvuonna kihisten adrenaliinista ja Applebee'sin mozzarella-tikuista, sillä hän oli juuri tullut kaapista äidilleen ja halusi palkita itsensä.

Haljenneen seinän viereen hän asettaa vanhan dekkarin, ainoan omistamansa paperikirjan. Loput kirjat ovat tabletilla, ja niitä on varmaan satoja. Ehkä jopa tuhansia. Jotain

sinne päin. Ajatus niin monen asian omistamisesta tuntuu ahdistavalta.

Nurkkaan, jossa tuoksahtaa salvia ja aavistus sadoista kuulemma luonnollisen kuoleman kokeneista sammakoista, August asettaa kehystetyn kuvan vanhasta itsepalvelupesulasta Chartresissa, Bic-sytkäriin ja sen pariin kynttilän. August napsauttaa veitsen kiinni, laskee sen kädestään ja ripustaa mielessään yläpuolelle kyltin, jossa lukee HENKILÖKOHTAISIA ESINEITÄ.

Hän ravistelee juuri ilmapatjaa auki, kun ulko-ovi käy. Sitten kuuluu raivokasta vipellystä ja outo ääni – aivan kuin joku keilaisi käytävässä karvaisella jättihämähäkillä. Hämähäkki tömähtää seinään, ja sitten huoneeseen sinkoaa otus, joka muistuttaa elävästi *Henkien kätkemän* mustapalleroa.

”Nuudeli!” Niko huutaa ja syöksyy oviaukkoon. Hänellä on kädessään talutushihna ja kulmikkailla kasvoillaan anteeksi-pyytävä ilme.

”Muistaakseni väitit, että Nuudeli on yön henki”, August sanoo. Koira nuuskii hänen sukkapinoaan häntä villisti vispaten, tajuaa uuden ihmisen läsnäolon ja syöksyy Augustin päälle.

”Se onkin. Tavallaan”, Niko sanoo ja irvistää. ”Joskus säälin sitä ja otan sen mukaan töihin. Ei ehkä muistettu varoittaa –” Nuudeli käyttää tilaisuutta hyväkseen, asettaa tassunsa Augustin olkapäille ja yrittää tunkea kielensä hänen suuhunsa. ”Sen luonteesta.”

Myla ilmestyy Nikon taakse skeittilauta kainalossaan. ”Ahaa, olet tavannut Nuudelin!”

”Kyllä vain. Läheisesti”, August sanoo.

”Tarvitsetko apua loppujen kamojen kanssa?”

August räpäyttää silmiään. ”Tässä on kaikki.”

”Ai siis... kaikki?” Myla kysyy. ”Siis eikö sinulla ole enempää kamaa?”

”Ei.”

”Eihän täällä ole edes, ööh.” Myla näyttää siltä kuin tajuaisi vasta nyt, ettei tiennyt Augustista yhtään mitään ennen kuin päästi hänet kotiinsa ja antoi hänen laittaa vihanneksensa jääkaappiin omiensa viereen. Augustilla on usein sama ilme, kun hän katsoo peiliin. ”Eihän täällä ole edes huonekaluja.”

”Olen minimalisti”, August selittää. Hän voisi vähällä vaimalla karsia tavaroitaan niin että ne mahtuisivat vain neljään laatikkoon. Ehkä sen voisi ottaa viikonloppuprojektiksi.

”Pystyisinpä itse samaan. Kohta Niko varmaan heittää lankarullani ulos ikkunasta, kun nukun.” Myla hymyilee eikä taida enää pelätä, että August on todistajansuojeluohjelmassa. ”Me mennään syömään pannareita. Lähdetkö mukaan?”

August lentäisi mieluummin lankarullien mukana ulos ikkunasta kuin jakaisi kasan pannareita puolituntemattomien kanssa.

”Ei oikein ole varaa syödä ulkona”, hän vastaa. ”Minulla ei ole vielä töitä.”

”Et kai kuvittele, että annetaan sinun maksaa? Tämähän on tervetuliaisillallinen”, Myla sanoo.

”Ai.” Onpa anteliasta. Jossain Augustin aivojen perukoilla soivat hälytyskellot. Hänen sisäinen opaskirjansa ystäväystymiseen on ytimekäs: ÄLÄ.

”Mennään Pannukakku-Billyn Pannukakkupaikkaan”, Myla sanoo. ”Se on Flatbushin maamerkki.”

”Perustettu vuonna 1976”, Niko lisää.

August kohottaa kulmaansa. ”Eikä paikan nimeä ole kyseenalaistettu kertaakaan neljänkymmenen vuoden aikana?”

”Nimi kuuluu kuvaan”, Myla sanoo. ”Se on meidän kantis. Etkö olekin etelästä? Tykkäät varmasti. Se on tosi konstailematon mesta.”

He tuijottavat toisiaan. Telepaattinen pannaritaistelu.

August haluaa jäädä surkean huoneensa suojiin, rauhoittaa mielensä ja syödä turvallisen kurjan Pop-Tart-illallisen. Hän

kuitenkin katsoo Nikoa ja tajuaa, että tämä todella näki hänessä jotain, esitystä tai ei. Mitään sellaista ei ole tapahtunut aikoihin.

Äh.

”Okei”, hän sanoo ja kömpii pystyyn. Mylan kasvoille syttyy säteilevä hymy.

Kymmenen minuutin kuluttua August istuu kulmaloosissa Pannukakku-Billyn Pannukakkupaikassa, jossa kaikki tarjoilijat näyttävät tuntevan Nikon ja Mylan nimeltä. Heitä palvelee musta, parrakas, leveästi hymyilevä mies, jonka punaiseen Pannukakku-Billy-T-paitaan kiinnitettyssä haalistuneessa nimikyltissä lukee WINFIELD. Hän ei edes ota Nikon tai Mylan tilausta, vaan laskee pöytään kahvikupin ja lasin pinkkiä limonadia.

Augustille valkenee, mitä Myla ja Niko tarkoittivat luonnehtiessaan paikkaa legendaariseksi. Siellä vallitsee hyvin tietynlainen newyorkilainen tunnelma, samansuuntainen kuin Edward Hopperin maalauksissa tai *Seinfeldin* kuppilassa, paljon vivahteikkaampi vain. Ravintolan suuret ikkunat antavat kahteen suuntaan. Kaikista kulahtaneimmat laminaattipöydät ja punaiset vinyylituolit on siirretty hämärämpiin nurkkiin suojaan katseilta. Yhdellä seinustalla on baaritiski, ja seiniä peittävät vanhat valokuvat ja Mets-lehden kannet.

Ilmassa leijailee myös vahva, lähestulkoon törkeä haju, joka tuntuu uppoavan Augustin luihin ja ytimiin.

”Wes sai ne siis isältään.” Myla selittää paraikaa, miten Eames-tuolit ovat päätyneet asuntoon. ”Eräänlaiseksi kiitokset-tuottanut-suvulle-pettymystä-tyyliseksi lahjaksi silloin, kun se aloitti arkkitehtiopinnot Prattissa.”

”Eikö se olekaan tatuoija?”

”On se”, Niko sanoo. ”Wes jätti koulun kesken ekan lukukauden jälkeen, koska, no... Se sai hermoromahduksen.”

”Se istui neljätoista tuntia paloportailta pelkissä kalsareissa”, Myla lisää. ”Niiden piti soittaa palokunta paikalle.”

”Se tosin johtui vain tuhopoltosta”, Niko selventää.

”Jestas”, August sanoo. ”Miten te olette tutustuneet Wesiin?”

Myla vetää Nikon hihan ylös ja esittelee tämän kyynärvarren ympäri kiertyvää, oudon seksikästä Neitsyt Mariaa. ”Tämä on Wesin tekemä. Se oli silloin harkkari eli teki puoleen hintaan.”

”Vau.” August näpertää tahmaista ruokalistaa. Sormet suorastaan syyhyävät päästä kirjoittamaan kaiken muistiin. Hänen ehkä vähiten hurmaava piirteensä on pakottava tarve tehdä muistiinpanoja aina kun hän tutustuu uusiin ihmisiin. ”Arkkitehtuurista tatuointeihin. Vitsi mikä loikka.”

”Koristeli se hetken kakkujakin, usko tai älä”, Myla kertoo. ”Jos Wes sattuu olemaan hyvällä tuulella, koko koti tuoksuu vaniljalta, pöydällä odottaa läjä kuppikakkuja, eikä Wesiä näy missään.”

”Pikkutwinkistä on moneksi”, Niko havainnoi.

Myla nauraa ja kääntyy taas Augustin puoleen. ”No, mikä toi sinut Nykiin?”

Kysymys on Augustin inhokki. Se on liian laaja. Minkä ihmeen takia hän, opintoveloissa rypevä esikaupunkilaistyttö, jonka sosiaaliset kyvyt ovat yhtä vakuuttavat kuin Pringlespurkin, muuttaisi New Yorkiin vailla ystäviä saati kunnan suunnitelmaa?

Totuus on, että kun on ollut koko elämänsä yksin, ajatus suurkaupunkiin muuttamisesta ja väenpaljouteen hukkumisesta tuntuu erittäin houkuttelevalta. Silloin yksinäisyys on melkein kuin oma valinta.

”Olen aina halunnut asua täällä”, hän sanoo sen sijaan. ”New York on... No siis, olen asunut vähän siellä sun täällä. Opiskelin ensin New Orleansissa, sitten Memphisissä, mutta kaikki tuntui liian pieneltä. Halusin isompaan paikkaan. Joten vaihdoin yliopistoa ja aloitan nyt Brooklyn Collegessa.”

Niko silmäilee häntä tynesti ja huljuttelee kahviaan. Niko

vaikuttaa melko harmittomalta mutta katsoo ikään kuin tietäisi yhtä ja toista, ja se on kiusallista.

”New Orleans ja Memphis eivät tarjonneet haastetta”, Niko sanoo. Taas yksi lempeä havainto. ”Kaipasit kunnan palapeliä.”

August ristii käsivartensa. ”Kai tuossa on perää.”

Winfield saapuu heidän tilaustensa kanssa, ja Myla kysyy: ”Hei, missä Marty on? Sehän on aina töissä tähän aikaan.”

”Lopetti”, Winfield sanoo ja asettaa siirappipullon pöytään.

”Eikä!”

”Muutti takaisin Nebraskaan.”

”Ankeeta.”

”Jep.”

”Sehän meinaa, että täällä tarvitaan uutta työntekijää”, Myla sanoo ja nojautuu lautasensa yli.

”Näin on. Miten niin? Tunnetko jonkun sopivan?”

”Tässä on August.” Myla osoittelee teatraalisesti Augustia kuin vokaalia *Onnenpyörässä*.

Winfield kääntyy Augustin puoleen. August jähmettyy, ja hänen kädessään olevasta chilikastikepullosta tipahtelee pisaroita röstiperunoille.

”Onko kokemusta tarjoilusta?”

”Tuota –”

”Ihan sikana”, Myla keskeyttää. ”Synnynnäinen salityöntekijä.”

Winfield siristää silmiään epäluuloisesti.

”Joudut kyllä täyttämään hakemuksen. Lucie vastaa päätöksestä.”

Winfield nyökkää kohti baaritiskiä, jonka takana erittäin uhkaavan näköinen, epäluonnollisen punahiuksinen ja raskaasti meikattu valkoinen nainen mulkoilee kassakonetta. Jos häntä yrittää huiputtaa, saa varmaan akryylikynnen kurkkuunsa.

”Lucie rakastaa minua”, Myla sanoo.

”Ei todellakaan rakasta.”

”Rakastaa yhtä paljon kuin ketä tahansa muutakin.”

”Rima on matalalla.”

”Sano sille, että menen Augustista takuuseen.”

”Itse asiassa –” August yrittää, mutta Myla talloo hänen varpailleen. Maiharin isku vaientaa hänet välittömästi.

August on alkanut aavistella, ettei tämä ole mikään tavalinen kuppila. Paikassa on merkillistä hohtoa, kutsuvaa lämpöä, joka ympäröi pöytien keskellä pyörähteleviä tarjoilijoita ja lysyyn painuneita looseja. Plokkari kiittää ohi käsissään tiskejä pursuava vati, ja pinon päältä keikahtaa muki. Winfield ojentaa käden selkensä taa ja nappaa sen katsomatta kiinni.

Paikassa on jotain taianomaista.

August ei ole kiinnostunut taiaista.

”Win, mieti nyt”, Myla sanoo, kun Winfield laskee mukin sulavin liikkein takaisin vatiin. ”Me ollaan käyty täällä joka torstai siis mitä – kolme vuotta? En tuputtaisi ketään, josta ei olisi hommaan.”

Winfield pyörittelee silmiään mutta hymyilee kuitenkin. ”Haen hakemuksen.”

”En ole ikinä elämässäni tarjoillut”, August sanoo, kun he kävelevät takaisin kämpille.

”Hyvin se menee”, Myla toteaa. ”Niko, sano, että hyvin se menee.”

”En ole mikään ennustusten pankkiautomaatti.”

”Vai niin. Viime viikolla, kun halusin thairuokaa, väitit aistivasi sen paikan basilikassa huonoa energiaa...”

August kuuntelee Nikon ja Mylan keskustelua ja heidän askeltensa ääntä asfaltilla. Kaupunkiin laskeutuu tasainen, rusehtavan oranssi hämärä, joka tuo mieleen New Orleansin yöt ja on niin tuttu, että mielessä herää varovainen toivo.

Myla avaa oven portaiden yläpäässä, ja he potkivat kengät eteiseen.

RAKKAUS VOI SUISTAA ELÄMÄN RAITEILTAAN!

23-vuotias August on kynnikko, joka on päättänyt jättää taakseen kaiken vanhan – myös kaikenlaiset ihmissuhteet, niistä kun seuraa vain surua. New Yorkiin muuton on tarkoitus olla lopullinen irtiotto. Mutta sitten August muuttaa asuntoon täynnä värikkäitä kämppeiksiä. Ja saa työpaikan ympäri vuorokauden auki olevasta pannukakkuravintolasta. Ja kohtaa metrossa ihmeellisen naisen... Ennen kuin August aavistaakaan, on hänen tarkoin järjestelty elämänsä ihanalla, kiihkeällä tavalla sekaisin.

www.tammi.fi

84.2

ISBN 978-952-04-5505-7

Kannen kuvitus: Monique Aimée • Kannen suunnittelu: Kerri Resnick